Здравейте, д-р Врабчев! Ситуацията при нас е следната: С мъжа ми живеем в малка гарсониера, за по-голямо жилище и дума не може да става. Синът ни обаче вече е на 4 годинки, леглото му е почти залепено до спалнята ни и аз започвам да се притеснявам, когато с мъжа ми се любим. Казвам това, защото два-три пъти детето се събужда и вика: Мамо, защо се борите с татко? А веднъж дори се разплака, защото си помисли, че баща му ме наранява. Как да намеря решение на проблема, без да се местим в по-голямо жилище?
Камелия

Здравейте Камелия,
Мислех си отначало да се хвана на бас с Вас, че поне една трета от младите семейства у нас, имат Вашия проблем. Но се отказах категорично. Защото ако това бе станало щеше да звучи така „Защо се оплаквате, вижте колко други като вас имат подобен проблем, ама си траят!". Но аз не съм съгласен с такава една ситуация. Защото проблемът остава и продължава да вреди. Особено вреди на нещо много важно в живота ви - това е любенето между Вас и партньора Ви. А точно то Ви зарежда с жизнена енергия и ви кара и двамата да се чувствате желани и обичани. Точно то! И затова след младостта и любенето следващото е къде живеем и как живеем. А на въпроса защо живеем би следвало да отговорят родителите ни. Но това е друга тема. В началото младите искат - не искат изпитват материални затруднения. Някои нямат. Ала точно на тях по-късно раздялата им е в кърпа вързана. Защо ли?

Ами онези другите с материални и жилищни проблеми сякаш точно заради тях стоят съвсем близо един до друг. И си помагат взаимно във всичко. Мечтаят и не губят кураж. И най-важното тя и той винаги са НИЕ. Точно така –НИЕ. И най-малкото нещо спечелено от НИЕ, направено от НИЕ – носи за тях двамата голяма радост. Те не спират да мечтая

и се борят за мечтите си. И тук ще кажа нещо лично. От мой личен опит знам, че когато искаш нещо много силно и го искаш от сърце и душа – то се сбъдва. А когато двама, които се обичат и мечтаят за любовта си – мечтите им се сбъдват непременно. Защото двама влюбени го искат това! Това не го забравяйте никога. А онези другите, дето имат всичко - те не са НИЕ. И затова животът им скроява по-нататък – много лоша шега.

Ако някой от Вас един ден мине по улица „Цар Шишман" в центъра на София, първи път към 10 часа преди обяд и втори път към 16 часа след обяд, ще види един застаряващ мъж да разхожда кокера си Арес. И този човек си свирка или пък си пее нещо, но от все сърце. И го питат по-любопитни – защо си пееш или свиркаш ? Отговор: ами не са ми потънали гемиите! Втори въпрос – а защо не са ти потънали? Отговор - ами защото ги нямам! Та този човек съм аз. Някои се присмиват зад гърба ми. Ала това си е за тяхна сметка. Само знам добре, че от 08.02.1970 година (когато със съпругата ми Таня встъпихме в брак) та до ден днешен с нея все още сме НИЕ! И продължаваме. И както се пее в една песен (всъщност рокендрол): „Много сандвичи сме яли – нямахме пари".

{youtube}_5x0e6srq6s{/youtube}

Ама си живеехме, като млади хора и се радвахме на живота. Всъщност има и още нещо. Тогава имаше на небосклона небесен – само една банка - Държавна спестовна каса. Всъщност ние непрекъснато теглихме заеми. Моят заем свършва, нейният започва. И реципрочното. Та затова ще стане дума мъничко по-късно.

Вижте в началото на 70-те години на 20 век у нас бе преведена една студия на д-р Бенджамин Споок - като как да отглеждаме малкия човек след раждането му. Та там той пише – новороденото в никакъв случай да не спи в една стая с родителите си! И е дълбоко прав.
А синът ви е вече 4-годишен. Да Ви е жив и здрав! И вече разсъждава. И запомня. И най-вече отделя добро и лошо. И силно чувства!!! И тъкмо затова, за да не нанасяте повече психотравми на момчето Ви - то да спи отделно от Вас, в друго помещение. А пък

за Вас двамата – същото. Вие по време на любенето с партньора Ви – няма как да бъдете жената-любовница. Няма как. Винаги ще си бъдете само майката. Това прави любенето дискомфортно. А това се отразява и на него. Тогава? Пак докато не решите окончателно проблема си – от тук насетне да се любите там, където не спи синът ви. Не ми казвайте, че това го не можете Може те го, стига и двамата да го поискате.
И тъй като в Татковината ни всеки разбира от това, което не му е работа - аз бях дотук. За Вас по-сетне – един архитект дизайнер по вътрешна наредба. За парите казах по-горе. Няма по-скъпо от нашето НИЕ.

А за довиждане днес взех, че избрах нещо хубаво написано от любовното перо на поета Георги Джагаров. Светла му памет. Ето го :

КОЙ ЩЕ МИ КАЖЕ КАКВО Е ЛЮБОВ

Кой ще каже какво е?
Дали шум на море
Или дъх на планинско усое?
Или среща случайна
Край някаква градска пиаца?
Или нежна прегръдка
Сред бавния ритъм на танца?
Ти не питай, мълчи-
Както аз ще мълча в полуздрача,
Ще те милвам на сън
Е в съня си за тебе ще плача.

Може сам да остана-
Отритнат, забравен, бездомен,
Но за мен ти няма,

Неще се превърнеш във спомен.
Ти ще бъдеш все същата-
С тези очи, с тези длани,
С тези тъмни коси,
От жерава и сняг изтъкани.
Само аз ще изчезвам в нощта,
В тишината, в безкрая
Без да зная защо и какво
Е любов, без да зная...

И дълбоко е прав поета – всеки сам би следвало да разбере за себе си – какво е любов? Ама защо си мисля, че имаше и една страхотна песен на ТОНИКА по тези стихове. Ами да, имаше. И е много добре изпълнена от тази група. Както казват младите сега – много яко и жестокоооо. А музиката е на знаменития Тончо Русев.

{youtube}NJfVxoi64Z0{/youtube}

Е, драги мои, ще запитате Вие – абе, защо доктор Врабчев въртите, сучете и все към Бургас Ви влече. Я Тоника, я Кичка. Я Пламен Ставрев, я оркестър „Горещ пясък". Я група „Пет сезона „ и пак там – Апостол Карамитев, Петя Дубарова, непрежалимият Гого, Тони Димитрова.
Ама няма как, мили мои. Нали знаете откъде е мъжът? Ами от там, откъдето е жената. Та Бургас –for ever! Бургас - културната столица на света.

д-р Илия Врабчев, сексолог-психотерапевт